

NHỮNG NGƯỜI CON ĐỒNG ĐỘI

(Kịch nói)

Tác giả: Trần Trọng Bằng

NHÂN

VẬT:

ÔNG 60 tuổi

BÀNG:

BÀ 55 tuổi

BÀNG:

HÂN: Con gái ông bà Bằng sinh viên đại học nông nghiệp

TUẤN: Sinh viên đại học nông nghiệp bạn của Hân

ANH Lái buôn

CÁY:

BÁC Chi hội trưởng hội cựu chiến binh xã

TÙNG:

VÀO KỊCH

Âm nhạc vào: (Ông Bằng đứng nhìn cánh đồng bên sông quê đã gắn bó với ông từ thuở chăn trâu cắt cỏ, cứ chiều chiều ông cùng đám trẻ cưỡi trâu ra bên sông này tắm mát (Bà Bằng xuất hiện gọi ông)

BÀ Kìa ông, ông ngắm gì mà đắm chiêu tư lự thế chắc lại nhớ đến cái thời
BÀNG: trai trẻ hay ra bên sông này tắm tía gái làng có phải không?

ÔNG Đúng thế, cái ngày ấy bên sông này nó đã xe duyên cho bao đôi trai
BÀNG: làng gái làng, ngay như tôi với bà đây, cũng để lại bao nhiêu kỷ niệm ở bên sông này. Bà còn nhớ chứ, cái hôm mà tôi làm quen với bà bằng cách nào không?

BÀ Không nhớ! cảm không được nhắc lại.
BÀNG:

ÔNG Ừ! ... tôi học anh chưa bắt giới biến thành con cá trên tiến lại gần bà...
BÀNG:

BÀ Đã bảo thôi không nhắc lại nữa, xấu hổ bỏ mẹ lẽ ra tôi không lấy ông
BÀNG: mới phải đây.

ÔNG Thế sao lại còn lấy?

BÀNG:

BÀ Không biết ông vô tình hay cố ý, chạm vào vùng cấm của người ta thì
BÀNG: phải lấy chứ sao. Khôn như rận ấy

ÔNG Không khôn đâu, ở dưới nước nhắm mắt có nhìn thấy gì đâu mà hôm
BÀNG: ấy tôi cũng bị bà cho uống no nước còn gì nữa.

BÀ Thế mới biết đời, nước sông ngày ấy nó trong xanh, sạch sẽ, chứ uống
BÀNG: nước sông bây giờ có mà chết toi.

ÔNG Đúng thế từ sáng đến giờ tôi đứng nhìn cánh đồng bên ngày xưa trong
BÀNG: xanh, sạch đẹp, ít ra cũng cấy được một vụ lúa, còn bây giờ để hoang hóa là nơi chứa đựng rác rưởi, động vật chết nổi lềnh bềnh không ai chôn nắp ô nhiễm môi trường thật là đáng sợ (vừa lúc đó ở ngoài có tiếng gọi của cây).

CÁY: Ông Bàng có nhà không?

BÀ Lại cái nhà anh Cây đến đây, thôi tôi vào nhà để ông tiếp xanh ta, nhưng
BÀNG: mà ông không được nghe anh ta xúi bầy cái gì đấy nhá (lại có tiếng gọi, bà vào nhà còn lại ông)

ÔNG Cái gì! cây đẩy hả, vào đây, đứng ngoài ấy mà gào bàng bàng, sấu sấu
BÀNG: cái gì, vào đi (có tiếng chó cắn).

CÁY: Bố phải xích con chó lại thì con mới dám vào

ÔNG Cứ vào đi tôi xích từ sáng đến giờ rồi (cây rón rén vào để phòng chó
BÀNG: xông ra)

ÔNG Anh cứ đang hoàng thẳng người lên mà đi thì chẳng có chó nào dám
BÀNG: cắn anh đâu, đằng này anh cứ khùm núm nắm lét như kẻ cắp thế thì nó cắn là phải.

CÁY: (nói một mình) ông này lại chơi chữ mình, được rồi tôi nhịn ông trong thời điểm này, tôi mà câu được con gái ông rồi thì tôi cãi lại ông ngay.

CÁY: Bố nói thế nào, cái giống chó nó lại khôn đến thế cơ à, hèn nào các cụ ngày xưa có câu:

"Dâu dữ mất họ, chó dữ mất hàng xóm" có phải không bố?

- ÔNG BÀNG:** Tự anh tìm hiểu lấy xem ý nghĩa của câu nói ấy thế nào, còn bây giờ anh đến tìm tôi có việc gì vậy?
- CÁY:** Bố có nhìn thấy cái biển vẽ dự án xây nhà nghỉ ở bên sông hồng của con gái bố với cái anh bạn a à... gì đấy không ạ
- ÔNG BÀNG:** Ai xây nhà nghỉ ở bên sông hồng?
- CÁY:** Con gái bố với lại cái anh chàng nói tiếng miền nam gì đấy, thảo nào bấy lâu nay cứ thấy hai người cặp kè bên nhau, ghi ghi chép chép vẽ vời cái gì hóa ra xây nhà nghỉ ở ngoài bên sông ấy, có ma nào dám ra đấy mà thuê nghỉ, chắc lại có vấn đề mờ ám gì đây
- ÔNG BÀNG:** Cái gì! anh nói sao, chúng nó xây nhà nghỉ ở ngoài bên sông , có đúng không,mày đưa tao ra đấy ngay để tao xem sự thể thế nào.
- CÁY:** Ôi... con chịu thôi, gớm con mà đưa bố ra đấy, bố không kìm nổi con nóng giận làm ầm lên làm mất sĩ diện của hai người thì con chết, con chịu thôi.
- ÔNG BÀNG:** Được để tao ra ngoài ấy xem sự thể thế nào(gọi bà) - Bà nó đâu rồi, ra ngoài này coi nhà cho tôi đi đằng này một tý, nhanh lên (ông chạy đi, bà Bàng ra).
- ÔNG BÀNG:** Ờ hay, đi đâu mà như bị ma đuổi thế, anh có biết nhà tôi đi đâu không? sao mà mãi móng thế hả anh Cáy?
- CÁY:** Khổ quá có chuyện gì đâu nghe thấy cháu nói em Hân nhà này làm ăn hùn vốn cùng với lại cái anh miền trong xây nhà nghỉ ở ngoài bên sông, vậy là đừng đừng ra ngoài ấy xem cụ thể thế nào, có thể thôi mà... bà cứ yên tâm đi
- BÀ BÀNG:** Cái gì? nó xây nhà nghỉ trọ, chứ không phải là dự án môi trường sinh thái tự nhiên của chi hội cựu chiến binh xã à?
- CÁY:** Vâng ạ! không khéo cả bác Tùng chi hội trưởng hội cựu chiến binh xã cũng bị lừa cho mà xem.
- BÀ BÀNG:** Thôi chết, mà nhà tôi đây cũng đầu tư vào dự án đó gần 100 triệu đồng, không khéo mất trắng rồi.

CÁY: Tình hình này sẽ căng như dây đàn đến nơi rồi, bao nhiêu con em gia đình thương binh liệt sỹ trong xã này cũng đầu tư tiền của vào dự án, việc làm đâu chả thấy, khéo mà kéo nhau ra đẩy mỗi nhà nhận lấy một phòng, hàng ngày ra đẩy mà nghỉ mát, chứ ma nào nó ra đẩy trợ (ông từ ngoài hót hải chạy vào) ,

BÀ BÀNG: Con Hân nó đã về nhà chưa hả bà? nó về đây bà phải đòi ngay số tiền của chi hội Cựu chiến binh đầu tư dự án ma chết tiệt của chúng nó cho tôi, bà nghe chưa.

CÁY: Ấy ... ấy... từ từ, nhưng mà bố đã tận mắt nhìn thấy cái bản vẽ có cái nhà nghỉ ấy chưa mà đã....

ÔNG BÀNG: Đúng rồi! cái nhà nghỉ ấy cao ba bốn tầng to cao lừng lững, sừng sững giữa trời, đẹp thì có đẹp, nhưng mà đứng ở cái bên sông ấy có ai ngu gì mà ra đẩy thuê trợ, dự án này thất bại rồi, con ơi là con, mày định làm cái trò gì ở đây.

CÁY: Bố nhầm, đâu có phải là thiên hạ đến trợ khi nhớ độ đường, mà là....

BÀ BÀNG: Mà là sao, anh là người từng chải, biết nhiều ngõ ngách làm ăn anh nói cho chúng tôi nghe xem sao, liệu nó có vướng vào vòng lao lý không anh?

CÁY: Không đâu ông bà ạ, con biết chứ, họ đón các đôi yêu nhau vào thuê phòng ngồi tâm sự tìm hiểu, cứ như thế mỗi đôi cũng phải đầu tư vào chỗ ngồi tâm sự cũng kha khá tiền đấy, thời gian kéo dài ngày qua tháng lại cho đến khi bác sĩ bảo cưới đi, thì mới kết thúc cái chỗ ngồi tâm sự ấy ông bà ạ.

BÀ BÀNG: Chúng nó làm ăn kiểu ấy liệu có bị thua lỗ không anh, tôi lo chúng nó vỡ nợ lắm anh Cáy ạ!

CÁY: Không đâu anh chị ấy toàn trình độ đại học cả, họ chẳng đại đâu, ấy là cháu còn chưa nó đến nguồn thu nhập của mấy em chân dài, xăm móng, xăm ngực, phục vụ mấy anh trai làng đi làm công ty có tiền vào phởn thử tý xem sao thành nghiện. Kinh doanh cái món chân dài ấy làm giàu cũng nhanh, nhưng cũng dễ mất nghiệp, lại còn tù tội là cái chắc.

ÔNG BÀNG: Thôi thôi.... tôi cứ nghe thấy gái gú tù tội là tôi rụng rời chân tay rồi, bây giờ thế này, tôi nhờ anh Cáy ngồi đây trông nhà hộ tôi. Tôi với bà

đi tìm bằng được con Hân về đây tôi thu hồi số tiền của nhà và của con em hội cựu chiến binh lại, không có dự án gì nữa

(ông bà vội vàng chạy đi tìm Hân níu cả chân như ma làm)

CÁY: *(Nói với)* Ở ơ... cháu phải đi thu mua cây không ở đây được đâu, thế có khổ không cái ách giữa đường nó quàng vào cổ mình thế này có chết không *(hai ông bà đi khuất thì Hân vào)*

HÂN: Ai như anh Cáy đây à? bố mẹ tôi có nhà không anh?

CÁY: Tôi vừa vào nhà xem bà có còn cây không để tôi mua chẳng hiểu chuyện gì hai ông bà lên xe phóng đi tìm Hân đấy, thế Hân không gặp ông bà à?

HÂN: Anh có biết bố mẹ tôi tìm tôi có việc gì không?

CÁY: Tôi cũng nghe câu được câu không, cái gì tiền dự án của gia đình thương binh, liệt sỹ gì đấy, ông bà muốn đòi lại trả họ, không tin được cái dự án của Hân với lại cái anh bạn người miền trong đấy thành công, có thể thôi mà ông nhà làm loạn lên làm tôi hết cả hồn.

HÂN: *(Thăm dò Cáy)* thế theo anh Cáy suy nghĩ liệu dự án của chúng tôi có thành công không?

CÁY: Theo anh thì... cho phép anh nói thẳng, anh là người lái buôn các loại từ... lớn đến bé, từ to đến nhỏ, cũng đều thất bại, quanh đi quẩn lại anh về thu mua cây của bà con trong xã về làm mắm cáy gia truyền ba đời nhà anh mà lại thành công, Hân nhớ câu nói của các cụ đời xưa không?

" Buôn thất nghiệp, lái quan viên"

Thật quả không sai, chỉ có con cua đồng, cáy biển mà anh thoát nghèo bền vững đấy.

HÂN: Giỏi anh giỏi thật đấy, thế bây giờ em mời anh vào hợp tác xã của câu lạc bộ cựu chiến binh xã nhà anh có tham gia không?

CÁY: Không!...

HÂN: Sao vậy, sao anh lại từ chối?

CÁY: Thứ nhất, là gia đình anh không phải gia đình thương binh liệt sỹ, thứ hai là anh không muốn làm chung với ai cả, nếu có làm thì chỉ có hai

anh em mình thôi, hoặc một mình Hân mở ra dịch vụ gì đấy, buôn bán làm ăn chẳng khó đâu, vốn liếng tiền bạc anh lo cho từ A đến Z, việc gì mà phải hợp tác xã, rồi cổ phần, cổ đông mệt cả người, nếu như Hân đồng ý ngày mai tiến hành đi khảo sát thị trường luôn.

HÂN: Thế là bỗng dung anh biến thành ông chủ, còn em là nhân viên à?

CÁY: Vớ vẩn, sao lại là nhân viên, một bước lên tiên, đương nhiên em phải là bà chủ.

HÂN: Thế không cưới xin gì mà cũng được làm bà chủ à?

CÁY: Em yên tâm, không những cưới mà phải cưới to, cực kỳ hoành tráng cho xứng tầm ông bà chủ.

HÂN: Thế vợ anh vất đi đâu mà anh lại cưới em?

CÁY: Con già ấy nó đi làm ăn ở Trung Quốc, nó có về đâu, nó lấy thằng Tàu rồi, nó không về Việt Nam nữa đâu.

HÂN: Ồ hay nhỉ, bỗng dung em vớ được ông chồng đại gia mắt cáy.

CÁY: (Cười gượng) ừ.. em cứ đùa anh

HÂN: Thôi nhá, nói cho anh biết, tôi không đùa đâu, trước khi tôi về đây để gặp anh, tôi được nghe bố tôi kể lại toàn bộ câu chuyện anh nói với bố tôi, rằng chúng tôi xây nhà nghỉ kinh doanh gái chân dài xăm móng, xăm ngực, vân vân ... toàn những điều xấu xa, sa đọa... nghe xong câu chuyện anh bịa đặt ra làm bố tôi tưởng thật tăng xông khó thở, đang nằm ở trạm xá cấp cứu kia kìa (có tiếng chuông điện thoại)

HÂN: (Trả lời điện thoại) Thế ạ! vâng thế là may rồi, vâng vâng... Bố mẹ tôi sắp về đây rồi tôi mời anh ra khỏi đây, về nhà vắt tay lên trán nghĩ xem những lời nói của mình có điều gì bịa đặt, bắt lương không, khi nào là người tử tế thì quay lại đây gặp tôi, tôi còn nhiều điều muốn nói với anh đấy.

CÁY: Hân ơi, anh không nói điều gì ác mồm ác miệng để ông phải bị cấp cứu đâu, hãy hiểu cho anh, anh đi đây anh hứa sẽ là người tử tế, để về với Hân Hân nhá.

(Cáy đi khuất, Bác Tùng chỉ hội trưởng hội cựu chiến binh đưa ông Bàng vào nhà cùng mọi người, Hân vào nhà mang khay nước ra mời mọi người)

HÂN: Con mời bố mẹ uống nước, cháu mời bác Tùng, anh Tuấn uống nước.

ÔNG BÀNG: Nước non gì! mày đưa trả tiền của tao và của mọi nhà con em thương binh liệt sĩ đây, rồi seo đi cho khuất mắt tao.

ÔNG BÀNG: Thôi đi nào, ông cứ bình tĩnh, số tiền của ông và các gia đình thương binh liệt sĩ, đóng góp cổ phần xây dựng dự án môi trường sinh thái tự nhiên của cháu Tuấn và cháu Hân, vẫn chưa sử dụng đến, tôi vẫn gửi ở ngân hàng đấy, nếu cần tôi rút về, ai cần lấy lại tôi trả ngay (*ông Tùng quay sang hỏi Tuấn và Hân*) Nào hai cháu đã sẵn sàng trả lời chất vấn từng vấn đề của dự án chưa?

TUẤN+ HÂN: Chúng cháu sẵn sàng!

ÔNG TÙNG: Nào bây giờ ông Bàng đưa ra câu hỏi chấn vấn đi

ÔNG BÀNG: Có đúng dự án sinh thái tự nhiên chết tiệt gì, lại xây nhà nghỉ nuôi chân dài, làm hại thanh niên trong xã này không?

Hai là cho thuê phòng nam nữ tìm hiểu nhau, dẫn đến ăn cơm trước keng có đúng không?

BÀ BÀNG: Tôi có ý kiến, tại sao phải xây nhà nghỉ ở cái nơi heo hút không người ấy để làm gì, chỉ có làm những điều uẩn khuất thì mới xây ở đấy, có đúng không? hết ý kiến?

ÔNG TÙNG: Nào hai cháu trả lời giải thích đi nào!

HÂN: Anh Tuấn giải thích trước đi, có gì em bổ sung sau.

TUẤN: Vâng ạ, kính thưa bác Tùng, thưa bố mẹ.

ÔNG BÀNG: Khoan đã tôi không dám nhận là bố anh, tôi nuôi anh được ngày nào đâu mà anh gọi tôi bằng bố.

ÔNG TÙNG: Vào ngay vấn đề đi cháu ạ.

TUẤN: Vâng ạ! cháu chả lời ngay ngôi nhà ba tầng trong thiết kế đó không phải là nhà nghỉ, mà là trụ sở làm việc của ban quản trị hợp tác xã thương binh liệt sỹ ở tầng dưới, còn tầng hai là có một số phòng nghỉ thật, để cho các đối tác, khách hàng mua bán qua đêm nghỉ lại đến hôm sau là đúng, chứ không phải kinh doanh chân ngắn chân dài gì.

BÀ BÀNG: Đây ông đã rõ chưa, vừa mới nói đến chân ngắn chân dài, mắt xanh mỏ đỏ, mà đã rồi cả lên, tăng xông tý chết, hết cả hồn.

ÔNG BÀNG: Nhưng mà cho tôi hỏi thêm ban quản trị hợp tác xã làm việc ban ngày, đối tác làm việc xong thì về chứ ở lại nghỉ qua đêm làm gì hả bác Tùng, tình ngay lý gian đây bác Tùng ạ.

BÀ BÀNG: Tôi cũng nghĩ thế, tình ngay lý gian lắm, không tin được

ÔNG TÙNG: Có lẽ việc này hai cháu phải trình bày cụ thể cho bố mẹ cháu biết đi, để khi đưa ra hội nghị xã viên không còn ý kiến ngược xuôi gì nữa hai cháu ạ.

HÂN: Thưa bố mẹ và bác Tùng, chuyện này cũng là lỗi của cháu không nói trước với bố mẹ cháu, cũng vì lý do bận mải công việc quá.

Còn anh Tuấn đây cũng là sinh viên đại học nông nghiệp cùng cháu, cũng là năm cuối, hai chúng cháu đi thực tế làm luận án tốt nghiệp, cháu rủ anh Tuấn về Thái Bình nghiên cứu về môi trường sinh thái tự nhiên

ÔNG BÀNG: Lý do anh chị về nghiên cứu ở đây tôi biết rồi, nhưng tôi xin hỏi, cái sơ đồ to tổ bố ở bên sông ấy có ghi chữ cái gì "Môi trường sinh thái tự nhiên là thế nào?" giải thích cho tôi nghe xem ý nghĩa nó ra làm sao

TUẤN: Dạ vâng, khi cháu cùng em Hân đi thăm quan cảnh quê, Hân đưa cháu ra bến sông Hồng tiếp giáp với biển, để hoang hóa mấy chục ha, cây lúa không được vì mỗi kì nước thủy triều dâng lên đưa nước mặn vào lúa bị ngập mặn không sống được, hàng ngày người dân quê ta chỉ có đi câu con cáy, bắt mấy con tôm, con tép nước lợ, bán kiếm tiền không đủ mua rau, mua mắm sinh hoạt hàng ngày.

HÂN: Thật bất ngờ anh Tuấn lại phát hiện ra vùng nước lợ này có rươi, mà bố mẹ biết rồi rươi là món ăn đặc sản, hiện nay rất có giá trị xuất khẩu sang Trung Quốc bao nhiêu cũng hết bố mẹ ạ.

BÀ BÀNG: Tôi còn lạ gì, một năm chỉ có hai lần đi vớt vào 20 tháng 9 tháng 10 vào ngày 5, mỗi gia đình thức cả đêm mới được một hai kg. bán với giá 4 đến 5 trăm ngàn đồng một cân, nhưng mà làm gì có nhiều để mà bắt.

HÂN: Vậy chúng con mới làm đề án xây dựng vùng nguyên liệu sinh thái tự nhiên với tính chất quy mô tài nguyên nguyên liệu kép của câu lạc bộ cựu chiến binh xã nhà, trực tiếp bác Tùng là chủ nhiệm đảm nhận toàn bộ vấn đề pháp lý, kỹ thuật môi trường thế nào là do hai chúng con, áp dụng khoa học kỹ thuật nuôi trồng kép cây con

ÔNG TÙNG: Pháp lý xin xã cấp đất canh tác bên sông thì không khó, các anh lãnh đạo xã ủng hộ ngay chỉ khó là cái vốn xây dựng ban đầu thôi

TUẤN: Cháu nghĩ để phục vụ cho nuôi trồng kép cây con không hết nhiều tiền lắm đâu, trước mắt mọi người bỏ công ra đắp con trạch bao quanh hai chục ha và xây cống điều tiết nước lợ vào ruộng và ngăn nước mặn chỉ có thể thôi.

HÂN: Và toàn bộ 20ha ruộng ấy là trồng cói chứ không cấy lúa. Đặc tính của con rươi là sống ở nước lợ gốc cây cói là loại cây thân mềm rễ chùm rất phù hợp cho con rươi sinh trưởng.

ÔNG BÀNG: Thế thì, trồng cói, nuôi rươi, có liên quan gì đến nhà nghỉ đâu

ÔNG TÙNG: Thế tôi hỏi ông, tháng 9 đôi mươi, tháng mười mùng 5 là ngày rươi nổi, nó nổi vào lúc mấy giờ ông có biết không? có năm nào rươi nổi vào ban ngày không hay toàn vào nửa đêm, trong thời gian chờ đợi rươi nổi ấy mình phải có cái phòng cho các nhà thu mua nghỉ ngơi chờ đợi cho đàng hoàng chứ ông.

BÀ BÀNG: Cái nhà ông này! chẳng nghĩ được cái gì hãy ủng hộ cho dự án của con, toàn nghĩ mẩn đến nhà nghỉ thôi, nghe bác Tùng chỉ hội trưởng hội cựu chiến binh nói thế thì liên quan quá đi rồi còn gì. Khách hàng là thượng đế, là phải tạo điều kiện cho người ta chỗ ăn chỗ ở là phải rồi, nghe bác nói tôi nghĩ xây phòng nghỉ cho khách hàng như thế còn ít phòng quá, phải xây thêm mới đủ cho khách hàng đến mua hàng.

HÂN: Bố mẹ ạ. Nếu dự án sinh thái tự nhiên này mà chúng con thành công thì phải nhờ vào sự giúp đỡ của bố mẹ và bác Tùng, cùng toàn thể các gia đình thương binh liệt sỹ trong xã mới được đẩy bố mẹ ạ.

ÔNG BÀNG: Ôi giờ ơi, cả năm thu hoạch được mấy cái cân rươi, cân cáy thì làm cái trò trống gì hả bác Tùng, phí công mất sức, mất tiền toi, các người có tính đến con nước chiều cường không, chỉ một cơn sóng nhỏ là theo nhau ra biển cả. Đúng là công sức xuống sông xuống biển bao nhiêu cho vừa.

TUẤN: Đúng rồi, bác nhắc chúng con điều đó là đúng lắm, vì thế cháu phải tính đến đắp đê bao, xây cống điều tiết nước chiều cường rồi ạ.

HÂN: Bố ơi, dự án này chúng con làm đâu có phải chỉ có con rươi, con cáy mà còn hai chục ha cói chiếu nữa cơ mà, đấy mới là chính, còn con cua con cáy, con rươi, tôm lại là những cây con chỉ nằm trong chuỗi sản xuất nhỏ, phục vụ nội địa thôi. Thưa bố để chấm dứt được nạn ô nhiễm môi trường rác thải nhựa, thì phải có sản phẩm gì để thay thế nó chính là cây cói đấy bố mẹ ạ, trong đề án của con sẽ đưa xã viên đi học nghề thủ công mỹ nghệ về áp dụng với cây cói sản xuất ra những chiếc túi đi chợ thay thế túi ly lông vừa đẹp mà lại bền, sử dụng được nhiều lần.

ÔNG TÙNG: Đúng quá, ông còn nhớ cái thời đất nước có chiến tranh, chiếc cặp sách học sinh bằng cây cói nó theo chúng mình từ thời cấp I đến hết cấp II mới hỏng. Lợi ích cây cói thả sức cho con người sáng tạo làm ra nhiều sản phẩm bằng cây cói, như thảm cói, cặp cói, nón mũ cói, túi sách cói... v.v. cói đã đi vào câu ca dân gian.

"Ăn cơm hom, nằm giường hòm, đắp chiếu cói"

Đặc biệt hơn những sản phẩm sản xuất ra bằng cói không ảnh hưởng gì đến môi trường sống của con người mà thế giới hiện nay rất quan tâm đến môi trường, làm trái đất nóng lên, thiên tai dịch bệnh hoành hành tàn phá môi trường sống của con người.

TUẤN: Bác Tùng nói rất đúng để giải thích cái tên môi trường sinh thái tự nhiên là như thế này ạ.

Cây cói sống trong môi trường nước lợ sinh trưởng tự nhiên.

Con rươi, con cáy cũng đều sống trong môi trường nước lợ hoàn toàn tự nhiên ban cho không phải lo phân bón gì, trong quê con cây bèo tây họ cũng làm ra được sản phẩm thân thiện với môi trường cho thu nhập rất cao.

HÂN: Ở quê ta còn có thực phẩm sạch, không mấy người được thưởng thức món ăn lợ biển nướng đâu, thật khó quên nước mắm chắt chắt dồ

lợn biển, đây là một món ăn đặc sản quê ta mà nơi khác không thể có được, bác Tùng ạ cháu nghĩ phải đưa vào dự án món ăn đặc sản quê ta.

ÔNG TUẤN: Được rồi, cứ từ từ rồi ta phát triển dần cháu ạ, nhân tiện đây tôi cũng thông báo luôn cho cả nhà biết, sáng nay tôi và các anh lãnh đạo xã nhận được thông báo của huyện, của tỉnh, dự án "Môi trường sinh thái tự nhiên " của hai cháu , được các cấp các ngành trên tỉnh đánh giá rất cao, đặc biệt là Sở tài nguyên và môi trường ủng hộ ngay, được UBND tỉnh phê duyệt rồi, ngân hàng đồng ý cho vay vốn với mức ưu đãi, tạo điều kiện cho dự án thành công, chúc mừng hai cháu, phần việc thủ tục pháp lý dự án, bác đã làm xong, trong khi triển khai dự án có gì vướng mắc các cháu cứ báo bác, thôi nhá ông bà Bằng còn có điều gì chưa thông ông bà cứ nói ra

BÀ BÀNG: Không có điều gì cả chúng tôi hoàn toàn ủng hộ hai cháu ngay từ đầu, và cũng sẵn sàng góp vốn với dự án ngay, chẳng hay cái nhà anh Cáy nói gì với ông ấy, rằng là dự án xây nhà nghỉ, cái gì nuôi gái chân dài, xăm móng gì đấy, thế là ông ấy lẩn tránh ngă ngửa tăng xông tý chết.

ÔNG BÀNG: Tiên nhân cha cái con thằng Cáy ấy nó nhìn gà hóa cuốc, nó chỉ nhìn thấy chữ phòng nghỉ là nó suy diễn lung tung, Bác Tùng và cháu Tuấn thông cảm cho tôi nhá già rồi, tim chuột ấy mà.

TUẤN: Dạ không sao đâu, cháu hiểu mà. Lúc trước cháu có gọi bố bằng bố, , nhưng bố Bằng không chấp nhận, nói rằng không nuôi con được ngày nào thì không dám nhận, con tủi thân quá, con xin phép được nói sự thật sự hiện diện của con trong ngôi nhà này cũng là ngẫu nhiên quê hương Thái Bình là quê hương thứ hai của bố con, ngày ấy đã được 2 cụ nhận về nuôi. (mọi người ngơ ngàng)

BÀ BÀNG: Sao anh nói gì chúng tôi không hiểu nhận ai về nuôi.

TUẤN: Vâng ạ, những năm chiến tranh ác liệt ấy bố con là học sinh K8, từ Vĩnh Linh tỉnh Quảng Trị sơ tán ra bắc, được hai cụ nhận về nuôi cho ăn học cùng với bố Bằng đây bố còn nhớ người ấy không?

ÔNG BÀNG: Nhớ nhớ chứ, anh ấy là anh Sinh, quê ở Vĩnh Linh - tỉnh Quảng Trị, anh Sinh ở đây một thời gian dài, rồi giặc Mỹ leo thang chiến tranh bắn phá miền Bắc anh Sinh lại phải chuyển đi nơi khác an toàn hơn thế là đôi bạn tâm giao cùng trang lứa chia tay nhau nào ngờ sau này lại gặp nhau ở mặt trận Quảng Trị năm 1968, trời ơi hai anh em gặp nhau

dưới địa đạo mừng mừng, tủi tủi hỏi thăm nhau nhiều lắm, rất nhiều chuyện kể về nhau nào là gia đình, vợ con vân vân... rồi tình hình chiến sự ngày càng khốc liệt, tôi bị thương chính anh Sinh là người sơ cứu cho tôi đưa tôi về tuyến sau chữa trị, rồi tôi được chuyển ra Bắc điều dưỡng được nghỉ theo chế độ thương binh, trời ơi bao nhiêu năm rồi chúng tôi bị mất liên lạc với nhau từ ngày ấy, thế bây giờ bố mẹ con có khỏe không?

TUẦN: Bố ... bố ... con hy sinh rồi, cũng ở mặt trận Quảng Trị ấy (âm nhạc , mọi người lặng đi trong nét nhạc buồn thì Cáy vào làm tan đi cái không khí ảm đạm đau buồn ấy)

CÁY Con chào cả nhà, may quá lại có cả bác Tùng chi hội trưởng cựu chiến binh đây rồi.

ÔNG TÙNG: Có chuyện gì mà mày cứ toang toác cái mồm lên thế hả?

CÁY: Cháu vừa hóng được một tin ở ngoài UBND, các đồng chí lãnh đạo mở cuộc vận động mọi người ủng hộ những ngày công đắp đê quai cho dự án của em Hân nhà ta đẩy mọi người ạ, từ tỉnh đến huyện, xã đều đánh giá rất cao tính khả thi của dự án sẽ thành công viên mãn đấy, cái gì chứ lợi nhuận tiền tiền tỷ hàng năm thu hoạch rươi cáy đấy, con đảm bảo là như vậy.

ÔNG BÀNG: Này con thằng Cáy kia, mày nhìn gà hóa cuốc, dự án người ta xây trụ sở làm việc, thì mày lại bảo họ xây nhà nghỉ, mày làm bố mày tí chết lâm sàng đấy

BÀ BÀNG: Nếu không có mấy mũi tiêm trợ tim thì giờ đưa ma ông ấy rồi mày còn đến đây ba hoa cái gì nữa!

ÔNG BÀNG: Thế mà giờ nó còn dám vác mặt nó về đây, mày có biến đi cho khuất mắt tao không!

CÁY: Đúng là con nhìn gà hóa cuốc con xin lỗi ông bà, con không cố ý, con nhìn nhầm. Còn bây giờ con báo tin vui đây ạ. dự án của em Hân cùng anh Tuấn được bà con ủng hộ lắm, ai ai cũng mừng dự án tạo công ăn việc làm cho mọi người nâng cao đời sống, làm giàu cho quê hương đất nước ạ, đã được cấp trên phê duyệt cho triển khai dự án ngay rồi.

HÂN: Dự án "Môi trường sinh thái tự nhiên" của Hội cựu chiến binh xã có liên quan gì đến anh đâu mà anh mừng thế?

CÁY (Cười gượng nói) Hân, thông cảm cho cái tính bộp chộp của anh . Cho anh xin lỗi Hân nhé, chả là vừa lúc trước Hân cũng đuổi tôi ra khỏi nhà và nói bao giờ phục thiện thành người tử tế về đây nói chuyện, Hân còn nhiều điều muốn nói với tôi. Bây giờ tôi đã phục thiện rồi, làm người tử tế rồi, mới dám quay lại đây để xin lỗi cả nhà và muốn đóng góp cổ phần tham gia vào dự án cùng với tất cả mọi người có được không bác Tùng, anh Tuấn, cô Hân?

ÔNG TÙNG: Nếu anh Cáy đã là người tử tế phục thiện rồi chúng tôi đồng ý thôi chẳng khó gì, trước hết là con em thương binh gia đình chính sách đã rồi với đến người ngoài như anh Cáy đây.

ÔNG BÀNG: Thằng Cáy ngày kia! mày đóng góp cổ phần được bao nhiêu mà mày đòi vào làm xã viên trong dự án hả?

CÁY: Con xin đóng góp từ 200 đến 300 triệu đồng, chứ không như bố mới có gần 100 triệu đồng mà tí chết lâm sàng.

(Mọi người cười vui vẻ, hân nói)

HÂN: Thôi... thôi câu chuyện nhìn nhăm nhà nghỉ đến đây là kết thúc có hậu rồi, chúng cháu đưa ra ý kiến thế này bác Tùng nhé.

ÔNG TÙNG: Được các cháu cứ đưa ra ý kiến gì ở đây ta dân chủ bàn bạc luôn

HÂN: Anh Tuấn nói trước về vấn đề nhân sự đi, có điều gì chưa rõ ràng em xin bổ sung sau

TUẤN: Vâng, cháu xin đưa ra ý kiến thế này ạ, dự án đã được cấp trên phê duyệt rồi, chúng ta phải tiến hành ngay, việc thành lập ra ban lãnh đạo lâm thời cho đến khi đại hội xã viên bầu chính thức, việc này chúng cháu nhờ bác Tùng và Bố Bàng giúp cho, tìm ra những người có tài có đức để đưa vào ban lãnh đạo lâm thời, có được không ạ?

BÀ BÀNG: Việc đấy thì có gì khó đâu, ý kiến mẹ thế này, tất cả những người ở đây đều có đủ đức đủ tài đứng ra gánh vác công việc của các con được, nhất là lại có bác Tùng đây rồi còn gì phải lo nghĩ nữa.

ÔNG TÙNG: Cảm ơn bà đã tin tưởng vào anh em chúng tôi, nhưng một người có tài đức biết mấy thì cũng chỉ làm giỏi được một việc là đã tốt rồi, nhưng dự án của hai cháu đây lớn lắm, có nhiều đầu việc đâu mỗi liên quan đến nhau, theo bác đưa ra ý kiến thế này, mọi người cho ý kiến nhé.

1. Tôi là chủ tịch hội đồng xã viên phụ trách chung

2. Là: ông Bằng là chủ nhiệm hợp tác xã thủ công mỹ nghệ chiếu cói, từ sản xuất đến làm ra sản phẩm, ông phụ trách cho

3. Là ...chủ nhiệm hợp tác xã sản xuất giới thiệu sản phẩm ẩm thực đặc trưng vùng miền... việc này khó đây ai phụ trách được nhỉ (suy nghĩ...) đúng rồi bà Bằng.

BÀ BẰNG: (Từ chối) ầy... ầy không được đâu ông nhà tôi đã tham gia ban quản trị rồi, tôi còn phải làm công tác hậu phương ở nhà chứ, xin bác tiến cử cho người khác có điều kiện hơn tôi, mới lại tài đức là một chuyện còn phải có trình độ nữa chứ bác.

ÔNG TÙNG: Khó nhỉ... cử ai được bây giờ nhỉ (bất chợt ông Bằng nói)

ÔNG BẰNG: Cử cái thằng Cáy ngày kia! chứ còn cử ai, ba đời nhà nó làm mắm cáy nổi tiếng cả tỉnh này đây.

CÁY: Nổi tiếng cả tỉnh là thế nào, toàn quốc rồi đây bố ạ!

ÔNG TÙNG: *(Tất cả hưởng ứng tán thành cho tràng pháo tay)* đúng rồi ông Bằng phát hiện chuẩn quá.

TUÂN: Thưa bác Tùng và cả nhà, một cuộc họp bất thường ngẫu nhiên, rất hiệu quả. còn một vấn đề cuối cùng nữa con xin phép được đưa ra xin ý kiến bố mẹ và em Hân. *(Tuân lấy ra một quyển nhật ký)* trước lúc bố Sinh con qua đời, đồng đội có mang chiếc ba lô về đưa cho mẹ con, chiếc ba lô đó là tài sản của người lính, trong đó chỉ có quyển nhật ký và hai bộ quần áo, trong quyển nhật ký này có ghi lại lời hứa hẹn của bố Bằng và bố Sinh có viết *(Cháu nhờ bác Tùng đọc tiếp)*.

ÔNG TÙNG: Sau này đất nước hòa bình chúng mình ra quân trở về quê, cậu có con gái, tớ có con trai, bất biết thế nào hai chúng ta gả con cho nhau kết thành thông gia.

TUÂN: Vì thế con cứ theo địa chỉ trong cuốn sổ nhật ký này mà tìm về đến đây, cũng lại là ngẫu nhiên con với em Hân cùng là sinh viên của

trường đại học nông nghiệp, con xin ý kiến bố mẹ và em Hân, có cho phép con được thực hiện lời hẹn ước của hai người lính ấy không ạ?

**ÔNG
BÀNG:**

(Hồ hởi) không phải xin ai cả, tôi quyết: Cưới! cưới ngay! không được chậm trễ.

(âm nhạc vào mọi người hân hoan vui vẻ) .

Hết!